

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **O. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2017, č. j. KUKHK-23231/DS/2017/SR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2017, čj. 41842/2017, sp. zn. 2016/9027/SPR/KOG, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6.

2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložena mu pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč; řízení o dvou správních deliktech žalobce bylo zastaveno.

2. Žalobce se měl dopustit správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič vozidla zn. BMW, registrační značky, jehož totožnost není známa:
 - dne 17. 8. 2016 v čase 10:18 hod. až 11:55 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. V 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,
 - dne 10. 11. 2016 v čase 9:50 hod. až 14:59 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. v 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,
 - dne 25. 11. 2016 v 15:56 hod. na Malém náměstí u čp. 420, Trutnov, uvedené vozidlo neoprávněně parkoval bez parkovacího lístku, v úseku platnosti dopravní značky č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou textu – „počet 6x, směr vlevo od parkovacího automatu“, aniž splnil povinnost, kterou tato značka ukládá,
 - dne 1. 12. 2016 v čase 10:26 hod. až 12:44 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. v 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,
 - dne 2. 12. 2016 v čase 10:23 hod. až 13:32 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. v 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,
 - dne 19. 12. 2016 v čase 10:19 hod. až 12:33 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. v 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“, čímž řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo zároveň rozhodnuto tak, že se řízení o správním deliktu žalobce zastavuje, neboť nebylo prokázáno, že neznámý řidič výše uvedeného vozidla toto dne 1. 10. 2016 v 11:36 hod. a dne 6. 10. 2016 v 13:22 hod. neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. V 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem dvanácti žalobních bodů, označených: není odložení věci, absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek, neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zavinění, sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, nemožnost spáchání přestupku dle výroku IV prvostupňového rozhodnutí, absence řádného zjištění skutkového stavu, absence popisu protiprávního jednání, porušení neexistující povinnosti, protiústavnost, nevedení společného řízení. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
7. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání, postupem za podmínek stanovených ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
9. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Trutnov celkem osm oznámení ve věci podezření ze spáchání přestupku v dopravě, kterého se měl dopustit dne 1. 10. 2016, 6. 10. 2016, 10. 11. 2016, 25. 11. 2016, 1. 12. 2016, 2. 12. 2016, 19. 12. 2016, a 17. 8. 2016 řidič motorového vozidla BMW, registrační značky. Ke každému z uvedených přestupků je ve správním spise založena fotodokumentace a přesné označení místa přestupku. Ve správním spise jsou založeny úřední záznamy Městské policie města Vrchlabí k uvedeným přestupkům/správním deliktům, popisující přesný čas a místo kontroly uvedeného motorového vozidla.
10. Součástí správního spisu jsou též výzvy zasílané Městským úřadem Trutnov žalobci, jakožto zjištěnému provozovateli vozidla, k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, spolu s poučením o dalším možném postupu žalobce. Konkrétně jde o výzvu ze dne 13. 12. 2016 k přestupku ze dne 1. 10. 2016, výzvu ze dne 4. 1. 2017 k přestupku ze dne 6. 10. 2016, výzvu ze dne 9. 1. 2017 k přestupku ze

- dne 10. 11. 2016, výzvu ze dne 9. 1. 2017 k přestupku ze dne 25. 11. 2016, výzvu ze dne 6. 1. 2017 k přestupku ze dne 1. 12. 2016, výzvu ze dne 6. 1. 2017 k přestupku ze dne 2. 12. 2016, výzvu ze dne 16. 1. 2017 k přestupku ze dne 19. 12. 2016 a konečně výzvu ze dne 13. 9. 2016 k přestupku ze dne 17. 8. 2016.
11. Ke všem výzvám, vyjma poslední uvedené, se žalobce vyjádřil písemným podáním tak, že správnímu orgánu sdělil, že v uvedený den měl vozidlo půjčené pan I. H.. Výzva k podání vysvětlení byla na žalobcem sdělené doručovací (v ČR) i trvalé adrese (v SR) nevyzvednuta.
 12. K poslední výše uvedené výzvě (tj. ze dne 13. 9. 2016) pak žalobce svým přípisem sdělil, že vozidlo měl v uvedený den půjčené W. S.. Správní orgán W. S. předvolal k podání vysvětlení, tento se však omluvil, a to přípisem psaným v českém jazyce. Ze zprávy Policie ČR ze dne 24. 1. 2017 vyplynulo, že osoba tohoto jména neprochází polskou evidencí obyvatel a nemá záznam ani v cizineckém informačním systému. Výzvě doložit své prohlášení spolu s ověřeným podpisem W. S. nevyhověl. Správní orgán tak na základě zprávy Policie ČR a nesoučinnosti osoby uzavřel, že se jedná o fiktivní osobu.
 13. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti, odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, dne 22. 3. 2017 přestupkovou věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
 14. Správní orgán dále zjistil, že podnikatelský subjekt O. T. nemá v živnostenském rejstříku evidovanou provozovnu.
 15. Dne 29. 3. 2017 bylo žalobci doručeno vyrozumění správního orgánu I. stupně o termínu provedení důkazů mimo ústní jednání, doplněné dalším vyrozuměním, doručeným žalobci dne 10. 4. 2017. Vyrozumění obsahovala poučení žalobce o tom, že má právo navrhnout důkazy, vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. O provedeném dokazování sepsal správní orgán I. stupně protokol ze dne 19. 4. 2017, z něhož vyplývá, že žalobce, ani jeho zástupce se k prováděnému dokazování nedostavili.
 16. Dne 28. 4. 2017 bylo žalobci doručeno vyrozumění o skončení dokazování, ve kterém byl žalobce současně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to tak, že mu byl stanoven termín 10. 5. 2017. Žalobce, ani jeho zástupce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili. Dne 17. 5. 2017 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí s obsahem uvedeným již v oddílu I., odst. 2 tohoto rozsudku.
 17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu žalobce nereagoval. V odvolacím řízení žalobce žádné námítky neuplatnil. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím dne 27. 7. 2017 tak, že jej zamítl.
 18. Žalobce v obsáhlé žalobě (celkem 14 stran) uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 12 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námítky tím způsobem, že by

výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 10 Afs 18/2015-48 ze dne 11. 6. 2014).

19. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

IV.1. Není odložení věci

20. V tomto žalobním bodu žalobce upozorňuje na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolává se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou nezahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podle žalobce správní orgán žádné řízení o přestupku nezahajoval a toto nemohlo být ani zastaveno; nad to správní orgán věc neodložil, neboť ve spise není založeno žádné usnesení, ani jiný záznam o odložení věci, a to v žádném z případů správního deliktu. Žalobce má tak obě podmínky za nesplněné. Žalobce se odkazoval na ustanovení § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle kterého platí, že „[o] odložení věci podle odstavců 1 až 3 vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“ Podle názoru žalobce byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobce se považuje za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé (řidičem vozidla). Podle žalobce jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
21. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že správní orgán I. stupně věc přestupku odložil a odkázal na čl. 82 správního spisu, ze kterého vyplývá, že usnesení podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. o odložení oznámení o přestupku, bylo pouze poznamenáno do spisu.
22. K odložení věci došlo dne 22. 3. 2017. Podle ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, účinného ve znění do 30. 5. 2017, platilo, že [o] odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s

neúměrnými obtížemi nebo náklady.“ K novelizaci ustanovení do citované podoby došlo zákonem č. 204/2015, s účinností od 1. 10. 2016. Účel novely objasňuje důvodová zpráva takto: „[N]avrhaná úprava má za cíl odstranit odchylku od úpravy ve správním řádu, a z toho plynoucí nedostatky ve výkladové praxi. Nadále se tedy věc bude odkládat usnesením, které se pouze poznamená do spisu. Proti tomuto usnesení není možné podat odvolání, dotčená osoba však proti němu může podat stížnost. O odložení věci bude vyrozuměna dotčená osoba, kterou bude především poškozený.“ Za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku nelze považovat každého, kdo se takto subjektivně cítí, ostatně v případě přestupkového jednání by se tak mohl cítit každý z veřejnosti, neboť přestupkové jednání je obecně v rozporu s veřejným zájmem, tedy v rozporu se zájmem každého člověka. Je proto potřeba vykládat rozsah osob dotčených jednáním osoby podezřelé v užším smyslu, tj. ve smyslu osob poškozených (srov. § 70 odst. 1 zákona o přestupcích), anebo osob, které byly oprávněny podat návrh na projednání přestupku podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích. Obdobná je i úprava § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky, která se týká osob přímo postižených spácháním přestupku. Za tuto osobu se opět podle důvodové zprávy považuje poškozený anebo osoba, které byla přestupkem způsobena jiná újma v případě, že je její souhlas podmínkou řízení o daném přestupku.

23. Z výše uvedeného proto soud uzavírá, že žalobce nesplňuje kategorii poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích se poškozeným rozumí ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda a kdo uplatnil nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projednává jen na návrh. Žalobci nebyla způsobena majetková škoda a ani neuplatnil nárok na její náhradu.
24. V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcova úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobou proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 As 210/2016 – 66, odst. [19] takto: „Nejvyšší správní soud se povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 As 57/2008 – 35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověření postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně učiní. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost

zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl od ostatních týká výhradně jejich zájmů.“ NSS zdůraznil, že ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti.“ Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti, není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany u soudu. V dané věci došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Žalobní bod není důvodný.

IV.2. Vady výroku - absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek, sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, absence popisu protiprávního jednání

25. Žalobce rovněž z více důvodů brojil proti výroku prvostupňového rozhodnutí. Namítal, že ve výroku chyběla forma zavinění, výrok byl nesrozumitelný, nebyl dostatečně popsán skutek a identifikována právní povinnost, která měla být porušena. K tomu krajský soud uvádí, že bylo žalobci s odkazem na ust. § 10 zákona o silničním provozu kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Přestože tedy dané ustanovení skutečně obsahuje několik odstavců, přičemž musí být z výroku zřejmé, která povinnost provozovatele vozidla byla konkrétně porušena, prvostupňový správní orgán tuto specifikaci nepřímou učinil. V podstatě totiž přímo citoval ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který bylo následně výslovně odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
26. Dále bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno, o jaké skutky se jedná, a to tak, že bylo identifikováno vozidlo podle státní poznávací značky, čas, místo i způsob protiprávního jednání. Takové místní a časové určení lze podle krajského soudu považovat z hlediska přezkoumatelnosti a nezaměnitelnosti popisu skutku za zcela dostačující.
27. K žalobcem namítané absenci řádného popisu skutku Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ V nyní souzené věci popis jednání žalobce uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně nevykazuje vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho zaměnitelnost s jiným jednáním. Skutková věta obsahuje v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nezaměnitelný popis skutku, na který navazuje právní věta, obsahující vymezení porušení právní povinnosti a hodnocení protiprávního jednání žalobce, vyplývajícího ze skutkové věty. Specifikací výroku byl účel nezaměnitelnosti skutku naplněn.
28. Přisvědčit pak nelze ani námitce žalobce, že nebyla ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena forma zavinění jako jedna z jeho obligatorních náležitostí. Žalobce

byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu (dnes přestupek), u kterého se zavinění jakožto subjektivní stránka deliktního jednání neposuzuje, neboť se jedná o odpovědnost objektivní (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46). Na tomto místě soud připomíná, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudu dokonce samotné nevyslovení viny ve výroku rozhodnutí o přestupku nemusí být nutně vadou, jež způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, jak se toho domáhá žalobce v této námitce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2004, č. j. 7 As 3/2004-71, resp. 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26).

29. Co se dále týče namítané absence vymezení ustanovení právního předpisu, podle kterého byla pokuta výrokem prvostupňového rozhodnutí uložena, nelze podle názoru krajského soudu navzájem směřovat okamžik vydání prvostupňového rozhodnutí a nabytí jeho právní moci, k čemuž vlivem odvolacího řízení a doručení napadeného rozhodnutí běžně dochází až s odstupem několika měsíců. Sankce (dnes správní trest) byla žalobci správně vyměřena podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání správního deliktu, tedy podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, který stanovoval: „Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“ S ohledem na skutečnost, že došlo neznámým řidičem vozidla k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo prvostupňovým správním orgánem ve výroku rozhodnutí dále odkázáno na ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v rozhodné době zákon pro přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) stanovoval zákonné rozmezí pokuty 1 500 – 2 500 Kč. Postupem správních orgánů proto nedošlo k porušení ust. § 2 odst. 6 nového přestupkového zákona, neboť je z výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že byla pokuta uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

IV.3. Absence řádného zjištění skutkového stavu, porušení neexistující povinnosti, nemožnost spáchání přestupku dle výroku IV. prvostupňového rozhodnutí

30. Kromě vad výroku prvostupňového rozhodnutí dále žalobce namítal nedostatky ohledně zjišťování skutkového stavu věci. Konkrétně brojlil proti tomu, že nebylo v řízení dostatečně prokázáno, že v případě skutku dle výroku IV. prvostupňového rozhodnutí, nebyl za sklem vozidla umístěn parkovací lístek. Žalobce dále namítal, že správní orgán uznal žalobce vinným z porušení neexistující právní povinnosti, pokud jde o výrok IV. prvostupňového rozhodnutí. Poukázal na to, že fotografie založené ve spise jsou nekvalitní a nelze z nich určit, zda se parkovací lístek za sklem vozidla nachází, či nikoliv. Nad to žádný právní předpis neukládá povinnost umístit parkovací lístek právě za čelním sklem. Správní orgán dle názoru žalobce dostatečně neprokázal, že vozidlo bylo zaparkováno v platnosti dopravní značky 6 míst vlevo od parkovacího automatu.
31. K tomu soud uvádí, že ze správního spisu je patrné, že mezi podklady rozhodnutí byla dne 4. 4. 2017 zařazena též fotografie zachycující poučení na parkovacím automatu. Žalobce se s podklady pro rozhodnutí mohl seznámit, přičemž o tomto byl poučen. Na fotografii je zachyceno poučení z parkovacího automatu ve znění: „Po zastavení vozidla je řidič povinen si v automatu vyzvednout parkovací lístek a bezodkladně jej umístit za čelní sklo tak, aby byl zvenku čitelný.“. Krajský soud hodnotí toto upozornění jako

dostatečné pro to, aby byl řidič povinen mu dostát. Fotografie automobilu ve správním spise považuje soud za kvalitní co do zhodnocení, zda se za čelním sklem nachází parkovací lístek či nikoliv. Rovněž z fotografií, vztahujících se ke skutku vymezenému výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí, není pochyb o tom, že automobil žalobce je zaparkován v platnosti jmenované dopravní značky. Vzhledem k tomu, že z dopravní značky je patrné, že se jedná o placené stání, řidiči, uposlechnuvšímu tuto značku, se následně dostane citované poučení z parkovacího automatu. Tvrzení žalobce, že z dopravní značky nevyplývá povinnost umístit parkovací lístek za čelním sklem vozidla je proto irelevantní.

32. Žalobce dále namítal, že není možné, aby se dopustil přestupku popsaneho pod výrokem IV prvostupňového rozhodnutí, neboť dopravní značka IP 13c není na Malém náměstí zákonně umístěná. Žalobce neuvedl, z čeho vyvozuje nezákonnost umístění dopravní značky. Ze správního spisu a podkladů ke skutku IV má soud za dostatečně zjištěné, v jakém místě a čase se nacházelo auto žalobce.

IV.4. Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

33. Dále žalobce namítal neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., v jejímž důsledku skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ v době rozhodování žalovaného neexistovala. Žalovaný měl proto dle názoru žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval.
34. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
35. Dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla: v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že: v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
36. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na

pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.

37. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
38. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27).
39. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
40. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. „Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modrace), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.“ Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu [...] Pro

české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním.“

41. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové úpravy.
42. Námitka žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, není důvodná.

IV.5. Zavínění

43. Žalobce v další části žaloby zpochybňoval otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavínění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017.
44. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavínění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavínění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
45. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
46. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavínění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty

odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakantní lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

47. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích, i doprovodná norma č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
48. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

IV.6. Protiústavnost

49. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něž *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
50. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

IV.7. Nevedení společného řízení

51. Žalobce dále zastával názor, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán nevedl o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení.
52. Pokud jde o konání společného řízení, Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil závěr, že neprojednání správních deliktů ve společném řízení ještě samo o sobě nepředstavuje vadu řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Klíčovou otázkou je, zda správní orgán při ukládání pokuty aplikoval tzv. absorpční zásadu (srov. přiměřeně závěry rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62).
53. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale

naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.

54. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. V případě podané žalobní námitky ale žalobce vůbec netvrdí, že by o deliktech projednávaných pod sp.zn. 2017/3540/SPR/KOG a 2017/7299/SPR/KAV bylo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jeho práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady. Žalobce namítal především dotčení svých procesních práv (právo na společné projednání přestupků), což v kontextu uvedeného není relevantní. Zároveň zcela nedůvodný je s ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu i jeho požadavek na projednání v jediném řízení a na stanovení souhrnného trestu. Právě a jedině z tohoto důvodu je uplatněná žalobní námitka nedůvodná a s ohledem na její obsah, resp. žalobcem tvrzené důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí neshledal soud důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
55. V žalobě byl obsažen nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: „Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“

V. Závěr a náklady řízení

56. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem, a námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
57. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. září 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně